

ningsprincipper, der er godkendt af de bevillende myndigheder for refusionsordningerne i København.

Hertil kommer, at undervisningsministeriet som følge af de begrænsninger, der er og vil blive gennemført på statsbudgettet, ikke har bevillingsmæssig mulighed for en yderligere forlængelse af undervisningssegeordningen. Endelig må det anses for uholdbart, at forholdene omkring den kliniske studenterundervisning ved Odense Universitet fortsat ikke er formaliserede.

Også på denne baggrund finder man det påkrævet, at loven revideres, således at det bliver muligt for staten at pålægge sygehusvæsenene at stille sygehuse til rådighed for klinisk undervisning. I modsat fald kunne man risikere at komme i den situation, at klinisk studenterundervisning ikke kunne finde sted i forbindelse med lægestudierne i Århus og Odense.

II.3. Klinisk undervisning inden for tandlægestudiet.

Problemerne i forbindelse med varetagelsen af den kliniske uddannelse af læger er opstået, fordi den kliniske del af uddannelsen kun finder sted ved enkelte sygehuse samtidig med, at staten ikke råder over den fornødne hospitalskapacitet med henblik på den kliniske undervisning. Samme forhold gælder tandlægeuddannelsen, hvor den kliniske del af undervisningen i faget kæbekirurgi foregår på kæbekirurgiske afdelinger.

III. Lovforslagets administrative og økonomiske konsekvenser.

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser. Lovforslagets finansielle sigte fremgår af forslaget § 2 og af bemærkningerne oven for. Lovforslaget medfører imidlertid ikke i sig selv merudgifter.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Bestemmelsen vil fastslå det princip, at det samlede sygehusvæsen i fornødent omfang bør være til rådighed for uddannelsen af de personalegrupper, der beskæftiges inden for sundhedsvæsenet, men at man på den anden side ikke fra amtskommunale og kommunale sygehusvæseners side kan påberåbe sig rettigheder i så henseende. Afgørende må være behovet ud fra en helhedsvurdering.

Til § 2.

Da den kliniske studenterundervisning vil være koncentreret på et begrænset antal amtskommuner,

er det undervisningsministeriets opfattelse, at staten fortsat må dække de merudgifter, der er forbundet med den nævnte undervisning.

Det er også fortsat undervisningsministeriets opfattelse, at et sygehusvæsenes varetagelse af klinisk studenterundervisning så vidt muligt bør baseres på overenskomster mellem de respektive sygehusvæsen og undervisningsministeriet, men er det imidlertid ikke muligt at nå til enighed, bør undervisningsministeriet efter forhandling med indenrigsministeriet kunne fastsætte vilkårene. I modsat fald ville lovens § 1 kunne gøres illusorisk ved, at sygehusvæsenene stillede uacceptable krav.

Ved fastsættelsen af de merudgifter, der kan refunderes, finder undervisningsministeriet, at de beregningsprincipper, der er godkendt af finansudvalget senest i skrivelse af 15. november 1972 (aktstykke nr. 92), bør lægges til grund.

De med den kliniske studenterundervisning forbundne udgifter kan opdeles i 2 grupper:

1. Hospitalsudgifter.

Grundprincippet i den gældende lov er, at staten skal refundere de berørte sygehusvæsen de merudgifter, der for sygehusvæsenet er forbundet med varetagelsen af den kliniske studenterundervisning. Som udgangspunkt for beregningen af disse merudgifter har man ved de københavnske refusionsordninger den arbejdstid, som de på de undervisende afdelinger ansatte læger anvender på undervisningen og dertil knyttede aktiviteter.

Arbejdstiden beregnes efter principper, der er fastlagt en gang for alle. Arbejdstider dækker de skemalagte undervisningstimer, et normeret tidsforbrug pr. studerende ved de kliniske kurser (d. v. s. den tid, hvormed stuegang m. v. forlænges som følge af de studerendes tilstedeværelse), endvidere professorernes forberedelsestid samt tidsforbruget ved eksaminer. Herudover medregnes efter fastsatte normer den tid, som lægerne anvender på vejledning af kliniske assistenter og stipendiater samt for professorernes vedkommende tid til administrative opgaver. Endelig er det forudsat, at der på de undervisende afdelinger skal være afsat tid til forskning, hvorfor der i ordningerne er afsat en pulje (opgjort i arbejdstimer) til forskning.

Det således opgjorte tidsforbrug, der kun kan ændres efter nærmere aftale, omregnes til et antal lægestillinger, de såkaldte kompensationsstillinger, og undervisningsministeriet refunderer sygehusvæsenene lønudgiften til disse stillinger. Herudover refunderes lønudgiften til forskelligt hjælpepersonale, f. eks. lægesekretærer, ligesom der refunderes lønudgiften til en laborant pr. professor.